

Kozma László

Kegyelem

Reményik Sándornak

Az Isten-arcot mégis előhántom,
Bár késem élet a húsomba vágom.

Amíg sírva foszlik újabb réteg,
A létezésem mélyén keresnélek.

Add, Uram, hogy ne legyen hiába.
Nem lelek, csak még újabb hibákra.

De arcodra egyszerre ráismerek:
A Hívás vagy, hogy mindig keresselek.

Az életem foszlik, mint hagyma héja,
Amelynek újabb héj a maradéka.

Csak héj vagyok, s rajtam kívül a lényeg,
Örök sötét, melyet átver a fényed.

Járj át, Uram, fényes csillag-szegeddel
És önnön lényegemre szegezz fel.

Tövis vagyok és tüske csak a sárban,
De lobbanjon koronád glóriásan.

Megtört arcom feléd hadd emeljem,
Ki diadallal ragyogsz a kereszten.

Reményik Sándor

Költője az otthontalanságnak,
Szólj: nyugalmat találtál-e végre?
És a sötét felhő-barázdákat
Fölszántja-e verseid zenéje.

Vagy itt bolyongsz még, az erdélyi tájon,
Hogy szelídséged fölrázza a népet
S kiszabadítsd az alvó királylányt:
A hegyekbe zárult költeményed.